

пазени, сж станали днесъ мѣсто за поклонение. Панайотъ Хитовъ (род. 1830) разказва въ своитѣ спомени, че билъ внукъ на Златко чорбаджи, комуто и турцитѣ ставали на крака, и че като дете на заможенъ овцевъдецъ обикналъ отъ рано да ходи на воля изъ гората. „Азъ почти че порастнахъ въ гората при козитѣ и научихъ се още отъ малкъ да нося пушка и да ценя човѣшката свобода“. Хаджи Димитъръ Асеновъ (род. 1840), чиято легенда е овѣковѣчена отъ Ботева въ чудната балада „Той не умира“, сжщо тѣй води рода си отъ видни и заможни сливенци и още твърде младъ калява юнащината си въ бунтарски излети изъ Балкана или въ нападения срещу народни врагове и турски разбойници. Двайсетгодишенъ, той хваща гората като знаменосецъ на воеводата сливенецъ Георги Трънкинъ, който билъ учитель по хайдутството и на Хитова. Имаме ли предъ видъ бунтовниците и революционеритѣ по идея, би трѣбвало да припомнимъ, че сливенецъ е и единъ отъ най-талантливитѣ основатели на новобългарската поезия, Добри Чинтуловъ (1822—1886), чиито бунтовнишки пѣсни отъ 50-тѣ години сж упражнявали силно влияние върху духоветѣ въ България.

3. РОДЪ И ДЕТИНСТВО НА СЕЛИМИНСКИ. — Върху потеклото, първата срѣда и възпитанието на Селимински ние знаемъ твърде малко, едвали не само онова, което самъ той ни съобщава въ една кратка автобиографска записка и тукъ-таме, разхвърляно, въ своитѣ исторически спомени отъ 1855 г. Родилъ се е той на 24 декемврий 1799 г., въ една отъ най-старитѣ части на Сливенъ, т. н. Клуцохоръ. Въ оная записка, която изглежда като частъ отъ загубени листове съ биографско съдържание, писани на грѣцки около началото на 1867 г., е казано: „Роденъ съмъ въ Сливенъ отъ родители българи; баща ми се наричаше Георги, а майка ми Малама. Една година следъ моето раждане (1799) единъ потурченъ българинъ отъ семейството на табака Гогооларъ убилъ баща ми. Майка ми се ожени за втори мжжъ, съ когото живѣ до 1812 г., когато цѣлото ни семейство биде унищожено отъ чумата“. Че Селимински се е родилъ въ края на 1799 г. старъ стилъ (т. е. въ първитѣ дни на януарий 1800 г. новъ стилъ), потвърждава и изповѣдъта му въ завещанието отъ 1 януарий 1864 г. Въ